

[Vagn Bro.]

mange frifindelser. Hvis oppositionen engang skulle få flertal, har den også sine synspunkter at kæmpe for, og hvis vi da måtte ændre i denne lovgivning, navnlig da Sverige og Finland ikke er med, ja, så synes jeg ærlig talt, at man her ikke alene ikke har gjort den nordiske fælleslovgivning noget godt, men man har gjort den skade.

Derfor vil jeg altså indbyde til, at vi under en yderligere forhandling søger at nå frem til en ændring på dette punkt, som for os er af principiel betydning, så at vi i virkeligheden gennemfører regeringens forslag med den nævnte lille tilføjelse; jeg tror kun, den vil komme til at få gyldighed i få tilfælde, men den vil betyde megen rimelighed over for to kæmpende parter om det, vi har talt om.

Erna Sørensen: Det er rigtigt, at jeg under første behandling af nærværende lovforslag udtalte min glæde og tilfredshed over det på så mange måder udmærkede forslag, der nu skulle behandles, og hvori hovedtanken netop var, at man kun fik én regel, én lov, som skulle gælde såvel for børn født i som uden for ægteskabet. Jeg havde forskellige ønsker, som også delvis er blevet imødekommet gennem udvalgsarbejdet og samråd med den højtærede minister, og jeg gav som også bemærket ved første behandling udtryk for, at det var godt, at man vendte tilbage til denne mellemøsning med én bidragspligtig fremfor den gældende regel, hvor der kan være flere bidragspligtige, dersom faderskabet ikke kan konstateres. Det står jeg da ved, og jeg ville ønske, at også den højtærede minister var blevet ved med at stå på dette standpunkt, så havde vi ikke haft diskussionen i dag.

Det er et meget ømfindligt område, hvor der indtil videre vil herske megen usikkerhed og uklarhed, og hvor man altså ikke kan træffe det retfærdige. Jeg er meget bange for, at det skal komme til at gå sådan, at afgørelserne egentlig bliver truffet ved, at man tæller på knapperne. Selv højesteret har i en henvendelse til os givet udtryk for den vanskelighed, der er ved at fortolke de pågældende regler. Jeg kan heller ikke lade være at skele til, at den, som har haft med en kvinde at gøre, meget let vil kunne

benytte sig af den nye lov, spille spillet så højt som muligt for at blive fri for en bidragspligt, som faktisk normalt skulle påhvile ham, når han havde indladt sig med den pågældende kvinde.

Jeg kan slet ikke dele det ærede medlem hr. K. Axel Nielsens opfattelse af, at det er dyrt for vedkommende; ja, jeg ville næsten sige, det burde være dyrere, så kunne det være, de pågældende fik lidt mere ansvarsfølelse, og det ville i hvert fald gavne samfundet. Dette, om det koster staten 100 000 eller 200 000 kr., er ikke afgørende for mig, absolut ikke, men det er afgørende for mig, om man løber fra sit ansvar, om mænd giver sig i lag med flere kvinder i flæng, og kvinder giver sig i lag med flere mænd — det ene køn er ikke bedre end det andet — og så mener, at det kan staten til syvende og sidst ordne. Det støder mig, og jeg var derfor glad over, at jeg i mit parti fik lov til at følge den regel, at der kun skulle være én bidragspligtig fremefter. Jeg kan godt sige her, at der var flere i vor gruppe, der helst ville beholde den gamle ordning, men som bøjede sig for mine argumenter, og jeg kan også godt sige til det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen, at jeg er klar over, at det ikke er nogen juridisk afgørelse, der er truffet her. Det er en rent etisk betragtning, der har fået mig til at tage det standpunkt, sådan som jeg nu har forklaret det.

Jeg synes, vi havde et udmærket udvalgsarbejde i gang. Vi var kommet langt med de enkelte ting. Vi havde også haft samråd med den højtærede minister nogle gange og fremført spørgsmål om ændringer og fortolkninger, som vi ønskede oplysninger om. Derfor var det meget forbausende for os, at den højtærede minister pludselig kom med sit ændringsforslag, der fuldstændig omkalfaltrede § 6 ved at gå over til kommissionens oprindelige standpunkt, at sagen skulle falde ud til enten faderskab eller til frifindelse. Jeg siger ikke, der ikke var nogen begrundelse for det; jeg ved godt, at såvel det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen som det ærede medlem fru Else Zeuthen ved første behandling udtalte deres tvivl om det rigtige i den foreslåede regel, men der var dog ikke kommet noget officielt frem, som kunne bevirke, at man ændrede standpunkt.